

versiteterne betaler husleje for bygningsmassen til S-FoU.

Tabellen nedenfor belyser nogle fordele og ulemper ved bygningsmæssigt og institutionelt selveje:

	Ejerskab (bygningsmæssigt selveje)	Leje (institutionelt selveje)
Fordele	Det samlede volumen i organisationen øges, hvilket burde give bedre muligheder for tværgående prioritering	Bygninger og lokaler kan lejes og fravælges på forholdsvis kort sigt, hvilket giver fleksibilitet
	Eventuel indtægtsmulighed gennem frasalgs og/eller udlejning af bygningsmassen	Administrativ enkel for universitetet
	Mere hensigtsmæssig kapacitetsudnyttelse frigør midler	Mere hensigtsmæssig kapacitetsudnyttelse frigør midler
	Bygninger kan belånes med henblik på f.eks. renovering og nybyggeri	Renovering og nybyggeri foretages af udlejer og modsvares af en højere husleje
Ulemper	Administrativ forholdsvis tung for universitetet – bl.a. skal universitetet opbygge og finansiere professionel ejendomsadministration	Større projekter om f.eks. nybyggeri kan ikke iværksættes af universitetet alene, men kræver aftale med f.eks. en statslig ejendomsvirksomhed
	Kan vise sig vanskeligt at realisere forudsætninger om frasalgs og udlejning p.g.a. universitets-bygningers særlige karakter	Ikke mulighed for at aktivere bygningsmassen
	Et eventuelt renoveringsbehov påhviler universitetets økonomi	

Som det fremgår, er der ikke nogen nødvendig sammenhæng mellem overgang til selveje og overdragelse af ejerskabet til bygningsmassen.

Det kan formentlig ikke siges helt generelt, hvorvidt eje eller leje af bygningsmassen er at foretrække for universiteterne som helhed, da vurderingen heraf må bero på en konkret vurdering af fordele og ulemper i det enkelte tilfælde.

Regeringsgrundlaget peger på, at »universiteterne bør være selvejende og rammestyrede ved udviklingskontrakter«. Hensigten hermed er at give universiteterne en række frihedsgrader, som modsvares af et øget ansvar for egne forhold, herunder sikring af kvalitet og niveau i forskning og uddannelse. Som tabellen illustrerer, kan ejerskab til bygningerne udløse en administrativ byrde, der ikke modsvares af tilsvarende økonomiske gevinster.

Et udgangspunkt kan derfor være, at universiteterne mest hensigtsmæssigt koncentrerer sine økonomiske og ledelsesmæssige ressourcer omkring tilrettelæggelsen af forskning og uddannelse i stedet for at være nødsaget til at opbygge en professionel ejendomsadministration på hvert universitet som tilfældet vil være ved bygningsmæssigt selveje.

Forholdene for de enkelte universiteters bygningsmasse er meget forskellige – f.eks. med hensyn til overskydende kapacitet og renoveringsbehov – hvilket vil gøre det vanskeligt at gennemføre en model for overgang til bygningsmæssigt selveje, der kan være til alle parter tilfredshed.

Sammen med ledelses- og strukturreformer kan institutionelt selveje dels muliggøre, at universiteterne udnytter det effektiviseringspotentiale og den fleksibilitet, som etableres med SEA-ordningen, dels understøtte den faglige fornyelse og omstilling.

I det omfang, at universiteterne måtte overgå til institutionelt selveje, forventes det ikke at omfatte DTU og DPU.

Selvejeformen indebærer, at den pågældende institution skal have en bestyrelse, der udpeger den daglige leder – i universiteternes tilfælde rektor. Dette gælder uanset, om der er tale om bygningsmæssigt selveje eller institutionelt selveje. Kompetencefordelingen mellem de forskellige ledelsesniveauer vil ved overgang til selveje således typisk bero på det enkelte universitets vedtægt, som bestyrelsen udarbejder.